

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 142/2017
28.02.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић-Дичић, председника већа, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић, Бате Цветковића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. и 61. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца по службеној дужности окривљеног АА, адвоката Зорана Симовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К бр.2250/12 од 04.02.2016. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.998/16 од 16.09.2016. године, у седници већа одржаној дана 28.02.2017. године, донео

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца по службеној дужности окривљеног АА, адвоката Зорана Симовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К бр.2250/12 од 04.02.2016. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.998/16 од 16.09.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К бр.2250/12 од 04.02.2016. године, окривљени АА, између осталих оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тач. 1. и 2. у вези члана 33. и 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и четири месеца.

Истом пресудом, на основу члана 261. и 264. ЗКП, окривљени АА је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка и то на име паушала износ од 2.000,00 динара и трошкове унапред исплаћених из буџетских средстава суда на име израде два налаза и мишљења вештака економске струке Радета Радојчића у износу од 3.000,00 динара у року од 30 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења док је оштећени ББ упућен на парнични поступак, ради остваривања имовинско правног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.998/16 од 16.09.2016. године поводом жалбе, између осталих, браниоца окривљеног АА преиначена је пресуда Основног суда у Крагујевцу К бр.2250/12 од 04.02.2016. године, само у погледу правне квалификације кривичног дела и одлуке о казни, тако што је

Апелациони суд кривично правне радње за које је окривљени АА оглашен кривим изреком првостепене пресуде правно квалификовао као кривично дело тешка крађа у продуженом виду у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. и 61. КЗ и осудио га на казну затвора у трајању од једне године и четири месеца, док је жалба браниоца, између осталих, окривљеног АА и жалба Основног јавног тужиоца у Крагујевцу одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначном делу у односу на овог окривљеног потврђена.

Против наведених правоснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац по службеној дужности окривљеног АА, адвокат Зоран Симовић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање, а да одреди да се извршење правоснажних пресуда одложи до решавања по поднетом захтеву за заштиту законитости.

Врховни касациони суд је у седници већа размотрио списе предмета, са захтевом за заштиту законитости браниоца по службеној дужности окривљеног АА, адвоката Зорана Симовића, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 483. став 1. ЗКП прописано је да захтев за заштиту законитости могу поднети Републички јавни тужилац, окривљени и његов бранилац, а одредбом става 3. истог члана прописано је да захтев за заштиту законитости окривљени може поднети искључиво преко браниоца.

Одредбама члана 74. ЗКП одређено је и таксативно набојано девет процесних ситуација у којима окривљени мора имати браниоца и до када. Одредбом члана 76. став 1. ЗКП одређено је да у тим процесним случајевима, ако окривљени не изабере браниоца или без њега остане, браниоца му по службеној дужности за даљи ток поступка, решењем поставља јавни тужилац или председник суда.

Наведеним одредбама, по ставу Врховног касационог суда, тако је јасно опредељено не само до када окривљени мора имати браниоца уопште, него и браниоца који му је постављен по службеној дужности, а што је у конкретном случају – окривљеног АА, имајући у виду одредбу члана 74. тачка 2. ЗКП (од 8 година или тежа казна) – од првог саслушања па до правоснажног окончања кривичног поступка. Како у конкретном случају кривични поступак према окривљеном АА правоснажно окончан, а захтев за заштиту законитости поднео је бранилац који га је по службеној дужности бранио до правоснажног окончања поступка који се према окривљеном води због кривичног дела за које је прописана казна затвора од једне до осам година, то овај бранилац (из члана 76. ЗКП) из изнетих разлога, имајући у виду одредбу члана 483. став 3. ЗКП, не спада у круг лица која могу поднети захтев за заштиту законитости, па је његов захтев у смислу наведених одредби недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП одлучио као у изреци решења.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић-Дичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић